

JAPONSKÝ BESTSELLER

PREDPÍŠEM VÁM MAČKU...



... ako liek

ŠÓ IŠIDA



metafora®

PREDPÍŠEM
VÁM MAČKU...

... ako liek

ŠÓ IŠIDA

ŠÓ ISIDA

PREDPÍŠEM VÁM MAČKU... ako liek

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 444. publikáciu.

Titul *We'll Prescribe You A Cat*, vydaný vydavateľstvom PHP INSTITUTE, INC.
v roku 2023, preložila do slovenčiny Andrea Vargovčíková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke a návrh obálky Adrián Macho
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 256
Tlač Tisk Centrum s. r. o.

猫を処方いたします。NEKO WO SHOHO ITASHIMASU.

Copyright © 2023 by Syou ISHIDA
c/o The Appleseed Agency Ltd, Japan.
Illustration by Arisa SHIMODA

First published in Japan in 2023 by PHP Institute, Inc. Slovak translation rights arranged with PHP
Institute, Inc. through Emily Books Agency Ltd. and Corto Literary d.o.o.

Copyright © 2023 by Syou ISHIDA
Cover Illustration © Adrián Macho, 2026

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Andrea Vargovčíková, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

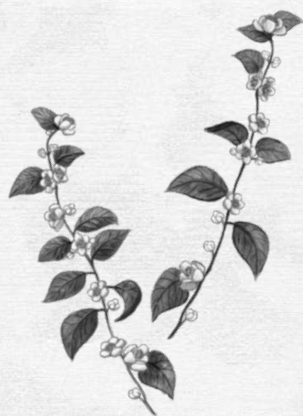
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukovaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

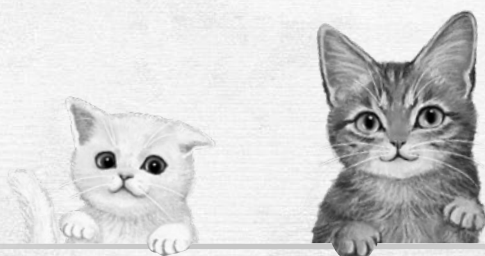
Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8305-393-9 (ePub)
ISBN 978-80-8305-392-2 (pdf)
ISBN 978-80-8305-391-5 (print)

1.

BEE







Šúta Kagawa stál na konci tienistej uličky a díval sa na viacúčelovú budovu. Po nekonečnom blúdení napokon dorazil na miesto. Budova pôsobila, akoby ju postavili iba preto, aby vyplnila medzeru medzi dvoma bytovkami.

„Toto je ono?“ zamumlal si popod nos.

Pochyboval, že jestvuje miesto, ktoré by navigácia v jeho mobile nenašla, no toto ho presvedčilo o opak. Z uličky sa obloha javila vzdialená a hmlistá, neprenikol sem ani lúč slnečného svetla. Vzduch bol vlhký a budova pôsobila staro a špinavo.

„Ako vlastne znela tá adresa?“

*Východne od ulice Takojakuši, južne od ulice Tomi-
nokódži, západne od ulice Rokkaku, severne od ulice Fu-
jačó, štvrť Nakagjó, Kjóto.*

Tento druh adresy bol pre Kjóto typický. Namiesto čísel domov sa uvádzali názvy ulíc, ktoré sa križovali v štyroch smeroch. Pokyny boli také nejasné, že miatli

väčšinu ľudí, ktorí neboli tunajší. Šúta sa už nejaký čas túlal po štvrti. Vo chvíli, keď sa už chystal to vzdať, zbadal úzky vchod do uličky.

Prečo obyvatelia Kjóta tolerujú takéto nezrozumiteľné pokyny?

Šútovi, ktorý pochádzal z inej prefektúry, sa názvy kjótskych ulíc javili ako šifra. Aj čosi také jednoduché ako adresa pôsobilo tak vyhýbavo, akoby to malo cudzincov odradiť.

Chvíľu postával v tmavej uličke a zhlboka si povzdychol, potom sa vzchopil a rozhodol sa, že sa ešte nedá odradiť. To, že sa budova nachádza na pochybnom mieste, ešte nemuselo znamenať, že aj ľudia v nej sú pochybní. Možno bytovky okolo tejto budovy postavili až neskôr a nedalo sa poprieť, že toto miesto navodzovalo atmosféru útočiska.

Vchod do budovy bol otvorený. Výťah v nej však nebol, iba schodisko. Svetlo vnútri sliepňalo, no možno to bol iba prvotný dojem, pretože tu nebolo takmer ani nohy. Kráčal po chodbe a čítal si nápisy na dverách. Akoby sa ocitol v nejakej komerčnej budove plnej pochybných firiem.

Čoskoro sa možno budem živiť podvodnými telefonátmi starčekom z kancelárie v podobnej budove, pomyslel si a nazrel do vlastnej budúcnosti. Pokrútil hlavou. Prišiel sem práve preto, aby sa to nestalo.

Vyšiel na piate poschodie k svojmu cieľu, ku Klinike na liečbu duše Nakagjó Kokoro. Staré masívne dvere sa otvárali až znepokojujúco ľahko. Rýchlo nazrel dovnútra



– klinika bola napodiv dobre osvetlená. Pri vchode sa nachádzalo okienko recepcie, za ktorým očividne nikto nesedel.

„Haló?“ zavolaľ Šúta.

Ticho. Žeby prišiel počas prestávky? Stál s rukami prekríženými cez prsia a čakal. Keďže nemal kontaktné údaje kliniky, nemohol sa vopred objednať.

„Haló?“ zvolal znova, tentoraz hlasnejšie.

Ozvalo sa tlmené ťapkanie papúč o podlahu a vzápätí sa objavila sestrička, bledá žena tesne pred tridsiatkou.

„S čím vám pomôžem?“ spýtala sa.

„Nie som objednaný, no dúfal som, že pán doktor ma aj tak vezme,“ odvetil Šúta.

„Aha, takže ste pacient. Prosím, poďte ďalej.“ Sestrička hovorila kansajským dialektom, ktorý sa vyznačoval pokojnou intonáciou typickou pre Kjóto. Na niekoho takého mladého však mala pomerne nápadný prízvuk.

Vzadu v čakárni bola pohovka, no sestrička viedla Šútu priamo do ordinácie. Bola ešte menšia ako fajčiar-ska miestnosť u nich vo firme a skromne zariadená. Iba stôl, počítač a dve stoličky.

Naozaj je to tá vychýrená klinika? Šúta bol čoraz nervóznejší. Všetky ordinácie psychiatrov, do ktorých sa doteraz dostal, boli priestranné a dobre vybavené. Podobné kliniky sa nenachádzali v starých, odpudzujúcich budovách a okrem toho pacientov brali výlučne na objednávku. Pacienti museli predtým vyplniť dlhý vstupný formulár, čo im zabralo takmer hodinu. Potešilo ho, že sa tu

dostane k lekárovi tak ľahko, no keď sa nad tým zamyslel, začudoval sa, že od neho nepýtali ani údaje o zdravotnom poistení.

Záver v zadnej časti sa rozhrnul a objavil sa mladistvo vyzerajúci štíhly muž v bielom plášti.

„Dobrý deň. Ste u nás prvýkrát, však?“ prehovoril pomerne vysokým nosovým hlasom s upokojujúcou kjótskou intonáciou, ktorá však nepôsobila príliš familiárne.

„Ako ste sa o nás dozvedeli?“

„No...“ začal Šúta, ale potom sa zháčil. Nevedel, čo má povedať. Na okamih zvažoval, či by nemal zaklamať, no rozhodol sa pre úprimnosť. „Počul som o vás. Bývalý kolega mi rozprával o klientovi jedného klienta spoločnosti bratranca manželky svojho mladšieho brata, ktorý k vám chodí, a odporučil mi vás.“

Ocitol sa tu na základe informácií, ktoré boli menej spoľahlivé než klebety miestnych jazyčníč. Dozvedel sa iba názov kliniky a to, že sa nachádza na piatom poschodí budovy na neurčitej adrese.

V psychiatrickej klinike nebol prvý raz. Zopár sedení absolvoval už pred šiestimi mesiacmi. Ani vtedy veľmi nedúfal v zlepšenie, no cítil, že sa musí snažiť, aby sa mu uľavilo. Hľadal na internete psychiatrov s dobrými referenciami a chodil od jedného k druhému, až kým ne navštívil všetkých psychiatrov v blízkosti svojho bydliska a práce. Tak sa ocitol aj tu. Bola to jeho posledná možnosť. Nečakal však, že klinika bude na takom opustenom mieste.



„Nuž, háčik je v tom, že momentálne nových pacientov neprijímam. Mám malú ambulanciu – sme tu len sestrička a ja.“

Šúta sa zamračil. *Ani toto mi teda nevyjde? Svoje ordinácie nazývajú honosne klinikou na liečbu duše alebo tak nejako, no keď príde na lámanie chleba, máloktorému lekárovi záleží na človeku natoľko, aby mu pomohol s problémami. Nuž dobre, čo už.*

Mal to už na jazyku, no lekár sa odrazu usmial od uchu k uchu a v očiach sa mu šibalsky zaiskrilo.

„Tentoraz však urobím výnimku, keďže vás sem poslal váš kolega.“

Priestor, už aj tak taký stiesnený, až sa takmer dotýkali kolenami, sa stal ešte intímnejším. Lekár sa otočil k svojmu stolu. Šúta pozoroval, ako mu prsty lietajú po klávesnici počítača.

„Meno a vek?“

Sedenie sa sčista-jasna začalo.

„Šúta Kagawa. Dvadsaťpäť rokov.“

„Čo vás ku mne privádza?“

Šúta sa nepatrne zachvel. Tento scenár už poznal. Každý lekár mu dal rovnakú odpoveď.

Máte to ozaj ťažké. Nemusíte pracovať tak tvrdo.

Dobre, že ste prišli. Ďakujem.

Potom mu predpísali podobné lieky. Nepomohli mu lekári, ale tabletky na spanie.

„Ja...“

Nespavosť, hučanie v ušiach, strata chuti do jedla.

Pri pomyslení na prácu sa mu zakaždým stiahla hrud', dýchal plytko a v noci nezažmúril oka. Mal také bežné príznaky, že lekárov nikdy veľmi nezaujímal. Tentoraz bol odhodlaný podrobne opísať svoj stav a raz a navždy ho vyriešiť. Ibaže než sa nazdal, z úst mu vyleteli skutočné pocity.

„Chcem dať v práci výpoveď.“

„Áno?“ začudoval sa lekár.

Šúta si uvedomil, čo povedal. „Och, nie, tak som to nemyslel. V skutočnosti nechcem dať výpoveď. Chcem prísť na to, ako mám ďalej pracovať vo svojej súčasnej firme. Pracujem pre veľkú maklérsku spoločnosť – viete, pre takú, aké vídate v reklamách. Problém však je, že pracovné podmienky v nej sú príšerné.“

„Chápem,“ povedal lekár. Potom sa znova naširoko usmial. „Predpíšem vám mačku a budeme sledovať váš stav.“ Otočil sa na stoličke a zavolať kamsi dozadu. „Čítose, prineste mi tú mačku.“

„Iste,“ ozval sa hlas spoza závesu. Vynorila sa spoza neho tá bledá sestrička. Šúta si až teraz všimol, ako jej iskria oči. Jej krása bola nenápadná. Vrhla na Šútu pochybovačný pohľad a bez okolkov sa spýtala: „Určite je na to ten pravý, doktor Nikké?“

„Rozhodne.“

Aké zvláštne miesto a ešte zvláštnejšie meno – Nikké.

Sestrička položila na stôl prepravku a odišla. V prepravke bola mačka.

Šúta sa nezmohol na slovo. Uprene hľadel na zvieratko.



Je to ozajstná mačka. Sivá, nenápadná, obyčajná.

Mačka sa ukrývala čiastočne v tieni, no veľké okrúhle oči sa jej zlatisto leskli. Ostražito na Šútu hľadela.

„Tak, pán Kagawa, skúsime to na týždeň.“

„No...“

„Napíšem vám recept.“

„Napíšete mi recept?“

„Presne tak.“

Šúta sa pozrel na mačku v prepravke.

„Je to... mačka?“

„Veru je.“

Šúta začal pochybovať o vlastnom zdravom rozume.

„Ozajstná mačka?“

„Pravdaže. Mačky sú veľmi účinné. Poznáte predsa to staré príslovie: lekár lieči, mačka uzdravuje. Sú účinnejšie než akýkoľvek iný liek.“

Veď to vôbec nedáva zmysel!

Lekár mu podal kúsok papiera. „Nech sa páči recept. Chodte s ním, prosím, na recepciu, dostanete tam všetko, čo potrebujete. Uvidíme sa o týždeň. A teraz už na mňa čaká ďalší pacient...“ Ukázal na dvere, akoby vravel: *Môžete ísť.*

Šúta sa prebral z omámenia. Do hrdla sa mu tisol smiech.

„Už chápem,“ uškrnul sa. „Je to terapia pomocou zvierat, však?“

Lekár neodpovedal, iba sa oprel o operadlo stoličky a tváril sa nečitateľne.

„Je súčasťou vašej terapie aj prekvapovať pacientov? Už rozumiem, prečo nikde nemáte uvedené informácie o klinike. Na chvíľu som spanikáril. Predpísať mačky... vcelku zaujímavé.“

Zohol sa k prepravke a nazrel do nej. Mačka naňho vypliešľala oči tak ako on na ňu. Šúta nemal o zvieratách ani poňatia, no tento tvor vyzeral rovnako zmätaný ako on.

„Je veľmi milá, no asi sa jej nepáčim.“

„Hm? Ukážte.“

Lekár sa naklonil k prepravke tak blízko, až sa so Šútom takmer dotkli lícami. Toho to prekvapilo, no lekár vyzeral pokojný. Lekár hľadel na mačku a špičkou nosa sa dotkol prepravky.

„Čo ty na to, mačička?“ Priložil ucho k prepravke. „Áno, áno. Vraví, že jej to neprekáža.“

„Nič také nepovedala. Podľa mňa sa bojí.“

„Bojí sa? To hneď zistíme.“ Lekár sa priblížil k prepravke ešte viac, až Šúta znervóznel. „Čo ty na to, mačička? Si v pohode, však?“ Pozrel na Šútu a usmial sa. „Naozaj vraví, že jej to neprekáža.“

„Mačky sa určite necítia dobre s ľuďmi, ako som ja, ktorí na ne nie sú zvyknutí. Aj keď je to súčasť terapie, zdá sa mi to nefér voči mačke.“

„Nebojte sa. Mačky sú veľmi účinné, dokonca aj pre tých, ktorí na ne nie sú zvyknutí.“ Vzpriamril sa. „Čaká na mňa pacient, takže musíme skončiť.“ Položil prepravku Šútovi na kolená.



„Počkajte... čože?“

„Uvidíme sa o týždeň.“

Lekár mávol rukou a účinne ukončil diskusiu.

Šúta vyšiel z ordinácie a nič nechápal. Mal pocit, akoby ho lekár vypoklonkoval. Na pohovke v čakárni nikto nesesedel. Zastal, akoby vrástol do zeme, a nechápavo sa rozhliadal. Až po chvíli zaregistroval bledú ruku, ktorá naňho mávala z okienka recepcie.

„Pán Kagawa, prosím, tadiaľto.“

Pripadám si ako v nejakom televíznom programe. Nepokojne sa obzeral, či niekde nezazrie skryté kamery. Potom sa vybral k okienku, z ktorého naňho pozerala sestrička.

„Recept, prosím.“

Šúta jej ho podal a sestrička zmizla.

Prepravka sa mu zachvela v rukách. Bola pomerne ťažká a vyvolávala v ňom zvláštny pocit, pretože živé zviera nedržal v rukách od čias základnej školy, kde v triede chovali králiky. Mačka bola napodiv pokojná, až sa musel usmiať.

Sestrička sa vrátila s papierovou taškou. „Nech sa páči.“ Podala mu ju cez okienko. Preložil si prepravku do druhej ruky a vzal si tašku. Mačka sa v naklonenej prepravke posunula.

„Hop, prepáč,“ povedal jej Šúta. Potom sa obrátil k sestričke. „Prepáčte, ale čo je v tej taške? Je nejaká ťažká.“

„Všetko potrebné. Je tam aj leták s pokynmi, ktoré si naozaj pozorne prečítajte.“ V jej podaní znel kjótsky

dialekt, známy svojou zvodnou melodickosťou, chladne a odmerane.

Šúta nazrel do tašky a uvidel plastové misky, podnos a vrecko mačacieho krmiva – jednoducho nevyhnutné veci na starostlivosť o mačku. Očividne tu boli na to pripravení. Úroveň ich predvídavosti Šútu znepokojila.

„Takže v tejto fraške pokračujeme. Nie je to trochu prehnané?“

„Ak máte nejaké otázky, opýtajte sa, prosím, lekára. Majte sa.“ Sestrička sklopila zrak a venovala sa svojej práci.

„Prepáčte...“

„Majte sa.“

„Ehm...“

„Majte sa.“

Šúta vyšiel z kliniky s taškou a prepravkou. S plnými rukami si len tak-tak otvoril dvere.

Prepána, a toto bolo čo?!

Na konci chodby zbadal muža, ktorý naňho gánil. Tváril sa, akoby sa ho chystal na niečo opýtať. Potom však Šútu obišiel a otvoril dvere vedľa kliniky.

Ani zísť po schodoch bez toho, aby sa prepravka so zvieratkom prevrátila, nebola hračka. Len čo vyšiel von, do nozdier mu udrľ zatuchnutý smrad uličky. Vôňa reality. Aj bremeno v jeho náručí bolo až priveľmi skutočné.

Kolega o tejto klinike doslova básnil. Počul na ňu samé ódy od svojho brata, ktorý to zasa počul od svojej ženy a ona od svojho bratranca, ktorý... Ako sa tá informácia šírila, každý z nich k nej zrejme čosi pridával. Urobil

krok, potom ďalší, no televízny výstup sa neskončil. Ne-pribehla za ním sestrička a režisér nezakričal „stop!“. Stal sa teda obeťou buď nejakého nevýslovného lekárskeho zlyhania, alebo smiešneho podvodu.



Bol iba chorým mužom, ktorý drží prepravku s mačkou. Do hrdla sa mu dral smiech, až ho napokon vypustil. Jeho smiech sa rozliehal do diaľky.



Ukázalo sa, že preprava tohto živého tvora nebude jednoduchá. Šúta len tak-tak stíhal prejsť cez priechody pre chodcov a nedarilo sa mu držať prepravku vo vyváženej polohe na pleci. Domov sa dostal až o viac ako tridsať minút. Počas celej cesty sa mačka nepokojne vrtela a jeho z toho boleli ruky.

Keď konečne položil prepravku na zem, mačka akoby vycítila, že ju už nenesie, a začala sa v nej tak metať, až sa prepravka kolísala zo strany na stranu. Šúta s tou chuderkou súcitil, a tak jej otvoril dvierka. Mačka sa však nepohla.

„Čo je, mačička? Už môžeš vyliezt!.“

Mačka sa ďalej ukrývala v útrobach prepravky. Šúta do nej znepokojene nazrel a uvidel ju schúlenú vzadu.

Čo sa deje? Pohrabal sa v papierovej taške. Našiel dve rovnako veľké misky a vrečko mačacieho krmiva, ktoré pri potrasení šuchotalo. Zrejme v ňom boli suché granuly.

„Zatiaľ to skúsime s vodou.“

Napustil do misky vodu z vodovodu a položil ju pred prepravku. Mačka nereagovala.

„Ó, počkať! Pokyny.“

Preletel pohľadom leták, po očku však sledoval aj prepravku. „Meno: Bee. Samica. Odhadovaný vek: osem rokov. Kríženec. Ráno a večer jej podávajú primerané množstvo mačacieho krmiva. Miska s vodou musí byť vždy plná. Mačací záchod čistíte podľa potreby. Vo všeobecnosti je samostatná a vydrží byť doma aj sama. Malé predmety, ktoré by mohla prehltnúť, a krehké veci, ako sú taniere a šálky, radšej odložte do skrine. Pozor na kvetináče. Nepúšťajte ju von. To je všetko.“

Šúta si to prečítal ešte raz, no viac sa nedozvedel.

„Ach, bože! V živote som mačku nemal. Netuším, či sa o ňu dokážem starať celý týždeň.“

Ako bude mačka používať mačací záchod? Bude vedieť, čo má doň urobiť bez toho, aby v izbe narobila neporiadok? Koľko granúl jej mám dávať na porciu? Bude škríabať steny?

Začínalo to byť naňho veľa, no nemal sa na koho obrátiť po radu. Bude si to musieť vyhľadať na internete. Aspoň sa dozvedel, ako sa mačka volá.

Plazil sa po podlahe, nazrel do prepravky a uvidel pár zlatistých očí.

„Bee,“ povedal. „No tak, poď sem, Bee. Si mačička, však? Určite si hladná. Mám pre teba niečo pod zub.“

Bol večer a vtedy ľudia zvyčajne večerajú, takže sa to

muselo týkať aj mačiek. Prečítal si informácie na zadnej strane vrečka granúl a čo-to si vyhľadal aj na internete, aby zistil správnu veľkosť porcie. V tej chvíli mačka vystrčila hlavu z prepravky.

„No nie, tu ju máme.“

Mačka sa však bleskovo stiahla späť. Šútov hlas ju vystrašil. Zadržal dych a po chvíli mačka opäť trochu vystrčila hlavu. Pozrela na Šútu. Chvíľu zvädzali súboj pohľadov. Bola opatrná alebo ho iba skúšala? Šútovi už trpeli nohy od sedenia v nepohodlnej polohe, no hrdinsky to znášal.

Nakoniec sa z prepravky vynorila jedna labka.

Prosím, poď už von. Trpnu mi nohy.

Šúta už bol na pokraji zrútenia, keď mačka jemne položila prednú labku na zem. Nad členkom sa jej vytvoril záhyb, celkom ako na buclatom zápästí bábätka. *Rozkošné.* Urobila jeden krok, potom ďalší a nakoniec vyklzla z prepravky celá.

Fíha, aká je veľká! To Šútovi napadlo ako prvé. Bee nebola zasa až taká veľká, no on si predstavoval mačky oveľa štíhlejšie, také ako tie, ktoré videl na videách, ako sa pretláčajú úzkymi medzerami medzi múrmi. Táto mačka vyzerala ako plyšová sivá deka. Keby sa pokúsila vtlačiť do nejakej štrbiny, deka by z nej spadla.

Šúta zaťal zuby a pomaly natiahol nohy, aby mačku nevystrašil prudkým pohybom. Pozoroval ju, ako sa priblížila k miske s vodou. Oňuchala ju a potom začala piť.

Šúta si masíroval strpnuté nohy a s úžasom ju pozoroval. Tiché špliechanie vody sa v tejto miestnosti ešte



nikdy neozývalo. Mačka sa očividne upokojila a rozhliala sa okolo seba. Pohľadom sa zastavila na neotvorenom vrečku krmiva.

„Aha! Dobre, vydrž chvíľu.“

Po vode nasleduje jedlo. Mačka bola pomerne ľahko čitateľná. Šúta otvoril vrečko a nasypal granuly do druhej misky. Mačka poslušne sedela a sledovala, ako granuly padajú do misky. Bol presvedčený, že sa na ne okamžite vrhne, no ona sa ani nepohla. Iba naňho upierala okrúhle oči s veľkými zrenicami.

„Daj si. Vyzerajú chutne. No tak.“

Šúta vzal do ruky zopár granúl – vyzerali skoro ako pochúťka pre ľudí – a tváril sa, že ich žuje. Mačka sa ani nepohla a pohľadom akoby sa pýtala: *Čo to ten chlap stvára?*

Šúta si pripadal ako idiot a ľahol si na posteľ. Po očku mačku sledoval, no predstieral, že si ju nevšíma. Mačka sa napokon prikradla k miske a pustila sa do jedla.

V izbe sa rozliehalo tlmené chrúmanie.

Bee pôsobila impozantne, no pohybovala sa nečujne. Šúta premýšľal, či sú všetky mačky takéto.

Bolo zvláštne mať tu mačku, keďže zvyčajne tu býval sám. Díval sa na miestnosť novým pohľadom a odrazu si všimol ten neporiadok. Komiksy s mangou a videohry sa tu povalovali ktovie ako dlho. Cez pracovný týždeň sem chodieval iba spať a cez víkend celé dopoludnie prespal. Niežeby mu niečo chýbalo, no jeho domov jednoducho nepôsobil útulne. Nemal tu napríklad ani jednu izbovú rastlinu. Keby mal, už dávno by uhynula.